

Γραπτά στο Τείχος: μια καινούρια συλλογή του *CrimethInc.* στα Γερμανικά

*CrimethInc*¹

Δουλεύοντας μαζί με τις γερμανικές εκδόσεις *Unrast*, οι φίλοι μας από το *Black Mosquito* έχουν εκδόσει στα Γερμανικά μια συλλογή με γραπτά μας από την περίοδο 2012-2020, υπό τον τίτλο *Writings on the Wall*. Από κοινού, τα κείμενα αυτά προσφέρουν μια ματιά από την πρώτη γραμμή των αγώνων από τη Μιννεάπολη μέχρι το Κουρδιστάν, εξερευνώντας μερικά από τα πιο επείγοντα ζητήματα της αντιπαράθεσης στα σύγχρονα κοινωνικά κινήματα – βία, εκδίκηση, συναίνεση και ομοφωνία, πώς να επιμείνει κανείς μπροστά σε φαινομενικά αζεπέραστες αντιξοότητες, τι μπορεί να σημαίνει η επανάσταση στον 21ο αιώνα. Στην εισαγωγή, που παρουσιάζεται εδώ στα Αγγλικά, περιγράφουμε τους καιρούς και τις συνθήκες στις οποίες βρισκόμασταν όταν γράφαμε και τι θα μπορούσαν να προσφέρουν οι εμπειρίες μας στους αγώνες του μέλλοντος.

Η γερμανική εκδοχή αυτής της σελίδας θα επικαιροποιείται σε μια σταθερή βάση με πληροφορίες σχετικά με παρουσιάσεις, ανασκοπήσεις και αναγνώσεις του βιβλίου. Τα περιεχόμενα του βιβλίου καταγράφονται στη λίστα που ακολουθεί αυτή την εισαγωγή.

Πρώτες Αρχές

Καμμιά κυβέρνηση δεν κατέχει εγγενή εξουσία. Κανένα συμβόλαιο, διαδικασία ή παράδοση δεν έχει οποιαδήποτε νόμιμη αξίωση πάνω μας πέρα από αυτήν στην οποία εκούσια συμφωνούμε. Κανένας νόμος δεν θα πρέπει να υπερισχύει της συνειδήσής μας. Αντί να προσφέρουμε κάποια εκδοχή της “υπερασπιστικής γραμμής της Νυρεμβέργης”² για να δικαιολογήσουμε τις αποφάσεις μας – είτε αυτές είναι θρησκευτικές, πολιτικές, οικονομικές ή νομικές – θα πρέπει, μάλλον, να αναλάβουμε την προσωπική ευθύνη για τις επιπτώσεις που οι ενέργειές μας έχουν στον κόσμο.

Η ιστορία δεν είναι μια αναπότρεπτη διαδικασία που εξελίσσεται σύμφωνα με κάποιους σιδερένιους νόμους. Είναι η χαστική συγκυρία αναρίθμητων δυνάμεων που συμπεριλαμβάνουν και τον ίδιο τον δικό μας ρόλο. Η “θεωρία” δεν έχει άλλη αξία παρά ως ένα σύνολο υποθέσεων που τις δοκιμάζουμε και τις εκλεπτύνουμε συνεχώς στην πορεία των προσπαθειών μας να παρέμβουμε στα γεγονότα. Η επαναστατική ανάλυση δεν πρέπει να είναι το πεδίο μιας ιερατικής τάξης που παραθέτει τον Μαρξ με τον τρόπο που παλιότεροι ιδεολόγοι παρέθεταν τη Βίβλο. Μπορεί να ανήκει μόνο σε κείνους που **μαθαίνουν για τον κόσμο στην ίδια τη διαδικασία να τον αλλάζουν**³.

Όταν δρούμε, δρούμε χωρίς εγγυήσεις. Δεν μπορούμε να ξέρουμε εκ των προτέρων το αποτέλεσμα· το τέλος αυτής της ιστορίας μένει ακόμα να γραφτεί. Ρισκάρουμε τα πάντα γιατί ξέρουμε ότι ο θάνατος είναι αναπόδραστος, αλλά το να ζούμε – να πετύχουμε το πλήρες ξεδίπλωμα του συλλογικού μας δυναμικού παρά την κοινωνική τάξη που μας απομονώνει και μας εμποδίζει να αναπτυχθούμε – το να ζούμε είναι το σπανιότερο πράγμα απ’ όλα.

1 Στμ. Μεταφρασμένο από εδώ: <https://crimethinc.com/2020/12/03/writings-on-the-wall-a-new-crimethinc-collection-in-german>.

2 Στμ. Στο πρωτότυπο: *Nuremberg defense* δηλαδή “υπερασπιστική γραμμή Νυρεμβέργης”, γνωστή και ως “εντολές ανωτέρων” ή “απλά εφαρμογή διαταγών” ή “Οφειλόμενη Υπακοή”, ή και με τη γερμανική φράση “*Befehl ist Befehl*” (“μια διαταγή είναι μια διαταγή”): είναι η τοποθέτηση απέναντι στις κατηγορίες ενώπιον ενός δικαστηρίου ότι ένα πρόσωπο, είτε μέλος των στρατιωτικών δυνάμεων, είτε των αστυνομικών είτε των πυροσβεστικών, είτε απλός πολίτης, δεν θα πρέπει να θεωρηθεί ένοχο επιτέλεσης πράξεων που είχαν διαταχθεί από έναν ανώτερο αξιωματικό ή αξιωματούχο. Ονομάστηκε έτσι καθώς μια από τις πιο αξιοσημείωτες χρήσεις της ήταν από τους κατηγορούμενους στις περίφημες δίκες της Νυρεμβέργης το 1945-1946, αν και ιστορικά η επίκληση των “διαταγών ανωτέρων” έχει χρησιμοποιηθεί και σε άλλες περιπτώσεις τόσο πριν όσο και μετά τις συγκεκριμένες δίκες.

3 Στμ. Εξαιρετική διατύπωση της ουσίας της περίφημης μαρξικής ρήσης για τον ριζικό επαναπροσδιορισμό της φιλοσοφίας όχι ως απλής ερμηνείας του κόσμου αλλά ως αλλαγής του.

Αυτό είναι που εννοούμε όταν λέμε ότι είμαστε αναρχικοί.

Πιστεύουμε ότι είναι το πλέον ευγενικό να εμπλεκόμαστε με τους άλλους ανθρώπους ως ίσων με μας παρά ως αρχόντων, που θα πρέπει να υπακούμε, ή ως υπηκόων, τους οποίους θα πρέπει εξουσιάζουμε. Ας μην είναι κανένας πάνω από μας – και κανένας κάτω από μας. Πιστεύουμε ότι όλοι μπορούν να κερδίσουν από την κατάργηση των ιεραρχιών, ακόμα κι αυτοί που φαινομενικά επωφελούνται από αυτές, γιατί οι ιεραρχίες αποξενώντάς μας τον έναν από τον άλλο και από αυτό που είναι το πλέον όμορφο στους εαυτούς μας, στραγγίζουν τις ζωές μας από οποιοδήποτε νόημα. Για μας, ο αναρχισμός δεν είναι το (προ)σχέδιο ενός δυνατού μελλοντικού κόσμου, αλλά η αναγκαιότητα να διαλέγουμε άμεσα πλευρά στις συγκρούσεις που λαμβάνουν χώρα σήμερα – με στόχο την αχρήστευση των μηχανισμών που επιβάλλουν ανισότητες και επιδιώκοντας να καλλιεργήσουμε τον αυτοκαθορισμό και την αλληλεγγύη οπουδήποτε μπορούν να ριζώσουν.

Στην εμπειρία μας, μη κυβερνήσιμα κινήματα βάσης, που στηρίζονται στην άμεση δράση, είναι πολύ πιο αποτελεσματικά και ικανά από λεγκαλιστικές από τα πάνω-προς-τα-κάτω καμπάνιες που στοχεύουν να κερδίσουν μεταρρυθμίσεις. Αν περιορίσουμε τους εαυτούς μας να προβάλλουμε αιτήματα προς τους εξουσιαστές μας να αλλάξουν, θα υπάρχουν πάντα αντίπαλοι που θα κάνουν το αντίστοιχο και οι οποίοι θα μπορούν να τους εξαγοράσουν πιο αποτελεσματικά απ' όσο εμείς. Είναι μόνο όταν δείχνουμε ότι είμαστε ικανοί να φέρουμε μόνοι μας τις αλλαγές που θέλουμε που οι πολιτικοί τρέχουν από πίσω μας για να μας προσφέρουν τις παραχωρήσεις που φοβούνται ότι θα πάρουμε με τη δύναμη. Φυσικά, αν μπορούμε να κάνουμε οι ίδιοι τις αλλαγές που επιθυμούμε να δούμε, δεν χρειαζόμαστε, καταρχάς, καν εξουσιαστές.

Το είδαμε αυτό να επιβεβαιώνεται για μια ακόμα φορά λίγο πριν το παρόν βιβλίο πάει στον εκδότη όταν εξεγερμένοι έκαψαν το Τρίτο Τμήμα της αστυνομίας της Μιννεάπολης ως αντίδραση στη δολοφονία του George Floyd. Μέχρι τη στιγμή που είδαμε εξεγερμένους να νικούν την αστυνομία με όρους δύναμης, ήταν αδιανόητο ότι θα έθιγε ποτέ ο κυρίαρχος πολιτικός λόγος στις Ηνωμένες Πολιτείες την πρόταση για την κατάργηση της αστυνομίας. Μετά από αυτό, η καταργηση της αστυνομίας έγινε ένα διαδεδομένο αντικείμενο συζήτησης, αναγκάζοντας τους φιλελεύθερους να προσπαθήσουν να υπονομεύσουν το κίνημα ενάντια στην αστυνομία “βάζοντας νερό στο κρασί του” από τα μέσα.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο που αντιμετωπίζουμε είναι ότι δεν ξέρουμε την ίδια τη δύναμή μας.

Οι καιροί που γράψαμε, οι καιροί που έρχονται

Το παρόν βιβλίο συγκεντρώνει επιλογές από τη δουλειά μας στο διάστημα από το 2010 μέχρι το 2020.

Η συλλογικότητά μας δημοσιεύει κείμενα από τις αρχές της δεκαετίας του 1990. Ένα τέταρτο του αιώνα πριν, όταν ξεκινούσαμε αυτό το εγχείρημα, ο αναρχισμός εμφανιζόταν ο ίδιος κυρίως ως μια άρνηση του παραδείσου. Ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός και η κρατική δημοκρατία έμοιαζαν να έχουν θριαμβεύσει σε αυτό που ο Φράνσις Φουκουγιάμα αποκάλεσε “το τέλος της ιστορίας”, αλλά εμείς – ηθελημμένα καταδικασμένες ψυχές – απορρίψαμε την ουτοπία που μας πρόσφεραν ως μια οφθαλμαπάτη. “Καλλίτερα αυτοκαθορισμός στην κόλαση παρά να υπηρετούμε στον παράδεισο”, διακηρύξαμε, όπως ο Σατανάς του Μίλτον⁴, αρνούμενοι να πουλήσουμε τους εαυτούς μας στην αγορά και παλεύοντας να τα βγάλουμε πέρα όπως-όπως στο περιθώριο.

⁴ Στμ. Αναφορά στην περίφημη φράση του Σατανά: “καλλίτερα να βασιλεύεις στην κόλαση παρά να υπηρετείς στον Παράδεισο” στον Χαμένο Παράδεισο (*Paradise Lost*), το διάσημο έπος του Άγγλου ποιητή Τζον Μίλτον που έχει ως θέμα την απώλεια του Παραδείσου, τόσο από το πρώτο ανθρώπινο ζεύγος, τον Αδάμ και την Εύα, όσο και από τους επαναστάτες αγγέλους με αρχηγό τους τον Σατανά. Θεωρείται ως το σπουδαιότερο έργο του Μίλτον και ένα από τα σημαντικότερα της αγγλικής και γενικότερα της παγκόσμιας λογοτεχνίας.

Ο Φουκουγιάμα και τα φιλαράκια του σκέφτονταν ότι είχαν ξεμπερδέψει με την ιστορία, αλλά η ιστορία δεν είχε τελειώσει μαζί τους. Όπως προειδοποιήσαμε, ένα παγκόσμιο σύστημα, οδηγούμενο από την επιτακτική ανάγκη να παράγει κέρδος, μπορεί μόνο σταδιακά να φτωχοποιήσει την τεράστια πλειοψηφία της ανθρωπότητας ενώ θα συγκεντρώνει την εξουσία στα χέρια των πιο άπληστων αρπακτικών. Σήμερα, οι καταστροφικές συνέπειες του νεοφιλελεύθερου καπιταλισμού είναι εντελώς φανερές σε όλους για να τις δουν και όλο και περισσότερος κόσμος υιοθετεί τις τακτικές που ξοδέψαμε δεκαετίες για να τελειοποιήσουμε και να εκλεπτύνουμε.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν, έχουμε αναπτύξει δίκτυα που απλώνονται σε πέντε ηπείρους και δεκάδες γλώσσες. Από κοινού, προσπαθούμε να σκεφτούμε διεξοδικά τα στατηγικά ερωτήματα με τα οποία είμαστε αντιμέτωποι, συγκρίνοντας τις εμπειρίες μας σε διάφορους αγώνες και πλαίσια ώστε να διαμορφώσουμε καινούριες προτάσεις για εφαρμογή σε κοινωνικά κινήματα. Όπως και το παγκόσμιο αναρχικό κίνημα στο σύνολό του, δεν έχουμε κομματικές γραμμές, παρά μόνο μια διανοητική βιοποικιλότητα και την αποφασιστικότητα που μοιραζόμαστε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο στον οποίο κανένα ανθρώπινο πλάσμα δεν θα είναι δυνατόν να εξουσιάζεται από ένα άλλο.

Το τελευταίο κύμα εξέγερσης έφτασε ακριβώς πίσω από την τελευταία ύφεση. Άνοιξε με την εξέγερση του Δεκέμβρη του 2008 στην Ελλάδα, έναν προάγγελο της λεγόμενης “Αραβικής Άνοιξης” και των διαφόρων κινήματων *Occupy*. Μπορούμε εύλογα να υποστηρίξουμε ότι έκλεισε με τους εθνικιστές να οικειοποιούνται τις εξεγέρσεις στη Βραζιλία και την Ουκρανία και την στρατιωτικοποίηση, και την τελική ήττα, του επαναστατικού κινήματος στη δυτική Συρία. Στο βιβλίο μας *From Democracy to Freedom*, εξερευνήσαμε μερικά από τα όρια που έφτασαν αυτά τα κινήματα ως αποτέλεσμα της εστίασής τους στην προσπάθεια να νομιμοποιήσουν νέους θεσμούς διακυβέρνησης αντί να δουν την εξέγερση να προχωρά μέχρι το λογικό της συμπέρασμα.

Για έξι χρόνια, δρέψαμε την πικρή σοδειά αυτής της ήττας στην μορφή ενός παγκόσμιου κύματος αντίδρασης. Όπως ακριβώς η εξαφάνιση του “αντιπαγκοσμιοποιητικού” κινήματος στις αρχές του αιώνα έδωσε τη δυνατότητα σε εθνικιστές όπως ο Ντόναλντ Τραμπ να έρθουν στην εξουσία, **παρουσιάζοντας ψευδώς τους εαυτούς τους** ως πολέμιους του νεοφιλελευθερισμού, έτσι και η αποτυχία τελικά της **αντίστασης στο πάρκο Γκεζί** επέτρεψε στον Ρεσέπ Ταγίπ Ερντογάν να εδραιώσει τον δεσποτισμό στην Τουρκία και να **εισβάλλει στην Ροτζάβα** — και ανάλογες τραγωδίες συνέβησαν σε ολοκληρο τον κόσμο. Αυτό το κύμα αντίδρασης έχει πάρει πολλές μορφές, από την παγιοποίηση των μονοκομματικών δικτατοριών στη Ρωσία και την Κίνα μέχρι τις εθνικιστικές εκλογικές νίκες στις Ηνωμένες Πολιτείες και τη Βραζιλία και μια επανα-ανάδυση εξουσιαστικών πολιτικών μεταξύ των αριστεριστών.

Παρ’ όλα αυτά, *κάθε τάξη που δεν συμπεριλαμβάνει το όλον αναπόφευκτα οδηγεί στην ανάδυση της ίδιας της αντίθεσής της*. Χρόνια αδιάστακτου⁵ καπιταλισμού έχουν καλλιεργήσει μια πικρή δυσαρέσκεια που δεν έχει βρει ακόμα μια πολιτική έκφραση. Ενώ μια μειοψηφία του κόσμου έχει γείρει προς τον απροκάλυπτο φασισμό, ένα μεγαλύτερο τμήμα έχει χάσει εντελώς την πίστη του στη πολιτική των εκλογών χωρίς να βρίσκει μια εναλλακτική στην οποία να επενδύσει. Σε μας εναπόκειται να προσφέρουμε ένα μοντέλο για το τι να κάνουν με την οργή τους.

Μια καινούρια φάση ταραχών ξεκίνησε στα τέλη το 2018 με την ανάδυση των **Κίτρινων Γιλέκων** στη Γαλλία. Αρχικά, το κίνημα αυτό ήταν ελάχιστα υποσχόμενο, φέρνοντας αντιμέτωπους “απολίτικους” καταναλωτές διαδηλωτές, περιλαμβανομένων ακροδεξιών στοιχείων, εναντίον μιας νεοφιλελεύθερης κεντρικής κυβέρνησης που προσπαθούσε να φορτώσει το κόστος των “οικολογικών” της πολιτικών στην εργατική τάξη. Αλλά μέσα στις λίγες επόμενες βδομάδες, αναρχικοί και άλλοι εξεγερμένοι χρησιμοποίησαν τον βανδαλισμό για να χαράξουν έναν χώρο στον οποίο θα μπορούσε να “στεριώσει” ένα αντικαπιταλιστικό ρεύμα. Στην πορεία του επόμενου χρόνου, εξεγέρσεις

⁵ Στμ. Στο πρωτότυπο: *bare-knuckled*.

ξέσπασαν στο *Χονγκ Κονγκ*, *Σουδάν*, *Αϊτή*, *Ισημερινό*, *Χιλή*, *Ονδούρες*, *Λίβανο*, *Ιράκ*, *Καταλωνία*, και αλλού. Όλες σχεδόν πυροδοτήθηκαν από αυξήσεις στο κόστος ζωής (έναν φόρο στα καύσιμα στη Γαλλία, έναν φόρο στο WhatsApp στον Λίβανο, μια μεγάλη αύξηση στις τιμές των εισιτηρίων του μετρό στη Χιλή), επιβεβαιώνοντας ότι η οικονομική ανάκαμψη από την ύφεση του 2008 ελάχιστα ωφέλησε τον απλό κόσμο. Σε ένα βαθύτερο επίπεδο, οι εξεγέρσεις οδηγούνταν από ζητήματα σχετικά με τη νομιμοποίηση της εξουσίας, έστω και αν αυτά τα ζητήματα αποκτούν αλλοιωμένες μορφές όπως, για παράδειγμα, αιτημάτων για ανεξάρτητη εθνική κυριαρχία.

Όπως η εξέγερση του 2008 στην Ελλάδα προμήνυσε τις επαναστάσεις που άρχισαν στην Τυνησία δυο χρόνια αργότερα, υποθέσαμε ότι οι ταραχές από το Χονγκ Κονγκ μέχρι την Χιλή προμήνυαν άλλο ένα παγκόσμιο κύμα εξέγερσης. Παρ' όλα αυτά, το έτος 2020 ξεκίνησε στις ΗΠΑ σε ένα τοπίο πολιτικής ξηρασίας. Οι αναρχικοί ήταν εξουθενωμένοι από τρία χρόνια σκληρού αγώνα απάντησης σε φρικαλεότητες, και πολλοί από αυτούς που ήρθαν μαζί μας στον δρόμο στις αρχές της προεδρίας Τραμπ επέστρεψαν στην αναζήτηση αλλαγής μέσω κρατικών διόδων – οι κεντρώοι επιδιώκοντας μια καταδικασμένη στρατηγική συνεργασίας με το FBI για να ασκήσουν μομφή στον Τραμπ, οι σοσιαλιστές επαναλαμβάνοντας την εξίσου αφελή εκστρατεία τους να εκλέξουν τον Μπέρνι [Σάντερς] στην προεδρία.

Όταν η πανδημία COVID-19 σάρωσε τον κόσμο, όλες αυτές οι προσπάθειες είχαν ήδη αποτύχει. Ο Τραμπ παρόξυνε την κατάσταση, αδράχνοντας την ευκαιρία να μεταφέρει δισεκατομμύρια δολάρια στα πλουσιότερα στρώματα της κοινωνίας εν μέσω της χειρότερης οικονομικής ύφεσης που θυμάται κανείς. Εκατομμύρια άνθρωποι στις ΗΠΑ, μαζί με δισεκατομμύρια άλλους σ' ολόκληρο τον κόσμο, πέρασαν το διάστημα από τα μέσα Μαρτίου μέχρι τα τέλη Μαΐου σε απομόνωση, αναλογιζόμενοι την θνητότητά τους και βράζοντας από θυμό για την βαναυσότητα των ηγετών τους. Δεν είχε γίνει ποτέ πιο ξεκάθαρο ότι οι θεσμοί εξουσίας είναι θεμελιωδώς καταστροφικοί για τις ζωές των απλών ανθρώπων.

Όταν κυκλοφόρησαν βίντεο που απεικόνιζαν την χωρίς καμιά αίσθηση, παράλογη δολοφονία του George Floyd στα χέρια της αστυνομίας της Μιννεάπολης, αυτοί που υπέφεραν περισσότερο από τον ρατσισμό και τη φτώχεια αναγνώρισαν ότι είναι “ή τώρα ή ποτέ”. Με ηρωισμό, σ' ολόκληρες τις Ηνωμένες Πολιτείες, ρίσκαραν τις ζωές τους σε μια ολομέτωπη επίθεση στους καταπιεστές τους – και εκατομμύρια εξοργισμένων ανθρώπων από όλες τις τάξεις και από κάθε κοινωνικό υπόβαθρο ενώθηκαν μαζί τους σε πορείες στις πόλεις, επιτιθέμενοι στην αστυνομία, καίγοντας περιπολικά, μπλοκάροντας εθνικές οδούς και λεηλατώντας περιοχές με εμπορικά. Στο μέσο της πανδημίας, ακόμα και μεσοαστοί φιλελεύθεροι ένιωσαν βαθιά και ενστικτωδώς⁶ την τραγωδία της δολοφονίας του George Floyd. Πλήττοντας ανθρώπους από κάθε κοινωνικό επίπεδο, ο ιός είχε αναστείλει μερικούς από τους μηχανισμούς που συνήθως εμποδίζουν τους προνομιούχους να ταυτιστούν με τους πιο περιθωριοποιημένους.

Ο Τραμπ και άλλοι πολιτικοί εξέφρασαν σοκ για τις ταραχές που ακολούθησαν τη δολοφονία του George Floyd, ισχυριζόμενοι ότι ήταν αναρχικοί αυτοί που πρέπει να τις συντόνιζαν. Στην πραγματικότητα, η άρχουσα τάξη έκανε περισσότερα για να προκαλέσει τις ταραχές απ' όσα θα μπορούσαμε εμείς να έχουμε κάνει. Ήταν οι πολιτικές του ίδιου του κράτους που διέδωσαν τη συλλογική ευφυΐα που οδήγησε την εξέγερση – σημαδεύοντας την αστυνομία, τις τράπεζες και τις μεγαλοεπιχειρήσεις ως δικαιολογημένους στόχους και κάνοντας εύκολο, σχεδόν για τον καθένα, να καταλάβει γιατί είχε νόημα να τους επιτεθεί. Η εκφρασμένη υποστήριξη του Τραμπ προς τους λευκούς σουπρεματιστές, οι ξενοφοβικές πολιτικές του για τα σύνορα, οι προσπάθειές του να καταργήσει την πρόσβαση στην υγειονομική περίθαλψη, οι αποφάσεις του να επιταχύνει την υπερθέρμανση του πλανήτη και η άρνησή του να δώσει οποιοδήποτε είδος υποστήριξης σε όσους απειλούνταν από την ανεργία και τον COVID-19, έδειξαν ότι είμαστε όλοι και όλες αντιμέτωποι με έναν αγώνα ζωής και θανάτου και όχι μόνο αυτοί που συνήθως δολοφονούνται από την αστυνομία.

6 Στμ. Στο πρωτότυπο: *viscerally*, κυριολεκτικά θα λέγαμε: “από τα σπλάχνα τους”.

Τελικά, ίσως οι πιο σκοτεινές ώρες να προαναγγέλουν όντως την αυγή.

Καθώς αυτό το βιβλίο πηγαίνει προς το τυπογραφείο, στις Ηνωμένες Πολιτείες, ελπίζουμε ότι έχουμε περάσει την κορύφωση του παγκόσμιου κύματος αντίδρασης που έφερε τον Τραμπ στην εξουσία. Αλλά οι αγώνες του μέλλοντος θα συνεχίσουν να έχουν τρεις πρωταγωνιστές, φέρνοντας αντιμέτωπους αυτόνομα κοινωνικά κινήματα τόσο με κεντρικούς νεοφιλελεύθερους, που επιδιώκουν να επανεγκαθιδρύσουν τον “αμερόληπτο κανόνα του νόμου”, όσο και ακροδεξιούς εθνικιστές, που θα στοχεύουν να ξεπεράσουν με επιτυχία αυτή τη φάση παρακμής του καπιταλισμού επανακαθορίζοντας ποιοι είναι αυτοί τα συμφέροντα των οποίων το κράτος υπάρχει για να εξυπηρετεί. Και οι δυο αυτές πλευρές προωθούν προτάσεις για τη διατήρηση του καπιταλισμού και του κράτους· διαφέρουν μόνο στο πώς θα πρέπει να μοιραστεί η βία και η οδύνη. Παρ’ όλα αυτά δεν πρέπει να κάνουμε το λάθος να διαμορφώσουμε μια στρατηγική σαν να είμαστε σε μια δυαδική σύγκρουση. Κάθε ένας από τους δυο αυτούς αντιπάλους θα επωφελούνταν από το να επικεντρωθούμε στην εξάλειψη μόνο τους ενός από αυτούς, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να επικεντρωθούν στο να μας εκμηδενίσουν αυτοί. Πρέπει να παλέψουμε με τρόπους που να αποκαλύπτουν τι κοινό έχουν οι κεντρώοι και οι εθνικιστές και να δείχνουν τι διακρίνει τις δικές μας προτάσεις για το μέλλον.

Η επιδίωξη της αυτονομίας είναι κεντρική σε πολλούς αγώνες των τελευταίων δύο χρόνων, έστω και στην στρεβλή μορφή ενός αιτήματος ανεξάρτητης εθνικής κυριαρχίας. Το Κασμίρ διεκδικεί την ανεξαρτησία του από την Ινδία· το Χονγκ Κονγκ επιδιώκει αυτονομία από την Κίνα· η Καταλωνία επιδιώκει αυτονομία από την Ισπανία· η Ροτζάβα επιδιώκει αυτονομία από τη Συρία, και ολόκληρος ο κόσμος – Τουρκία, Συρία, Ηνωμένες Πολιτείες, Ρωσία και τα Ηνωμένα Έθνη – συνωμοτούν να την τσακίσουν. Η εθνική ανεξαρτησία – που αναπαράγει τις εσωτερικές ιεραρχίες των ιμπεριαλιστικών εθνών σε μια μικρότερη κλίμακα – δεν είναι η λύση αυτών των συγκρούσεων. Συγκρούσεις μεταξύ εθνών είναι το πεδίο του κράτους, άσχετα από το αν τα εν λόγω έθνη έχουν την τυπική αναγνώριση από τα Ηνωμένα Έθνη. Η αυτονομία δεν είναι ζήτημα διαχωρισμού από τους άλλους αλλά της θεμελίωσης οριζόντιων σχέσεων αλληλοβοήθειας και συλλογικής υπεράσπισης που να είναι αρκετά ισχυρές και ευρείες ώστε να αποτρέπουν επιθέσεις.

Ανάλογα, καθώς οι συγκρούσεις της εποχής μας εντείνονται, θα είναι δελεαστικό να καταφύγουμε στη στρατιωτικοποίηση των κινήματων μας· αυτό, όμως, αντιπροσωπεύει ένα αδιέξοδο για τον ίδιο λόγο που η επιδίωξη της εθνικής ανεξαρτησίας είναι ένα αδιέξοδο. Βραχυπρόθεσμα, η ηγεσία στις στρατιωτικές συγκρούσεις πηγαίνει σε όποιον μπορεί να έχει πρόσβαση στα περισσότερα όπλα, όπως είδαμε στη συριακή επανάσταση· μακροπρόθεσμα, το αποτέλεσμα τέτοιων συγκρούσεων καθορίζεται από το ποια πλευρά έχει την μεγαλύτερη αεροπορική δύναμη, όπως είδαμε στον εμφύλιο πόλεμο που επακολούθησε στη Συρία. “Η δύναμη της εξέγερσης είναι κοινωνική, όχι στρατιωτική”, όπως έγραψαν οι Ιταλοί εξεγερσιακοί. Ο σκοπός μας δεν θα έπρεπε να είναι ο ανταγωνισμός με το κράτος στο δικό του έδαφος, το πεδίο της στρατιωτικής κατάκτησης, αλλά να ταυτοποιήσουμε τις ανάγκες και τις επιθυμίες που το κράτος δεν μπορεί να ικανοποιήσει – που είναι πάρα πολλές σήμερα, σήμερα που οι κυβερνήσεις μπορούν να κάνουν ελάχιστα για να μετριάσουν τις επιπτώσεις του καπιταλισμού – και να τις χρησιμοποιήσουμε σαν σημεία εκκίνησης για εξεγέρσεις από τα κάτω που θα μπορέσουν να μας καταστήσουν όλους μη κυβερνήσιμους.

Αν θέλουμε επανάσταση και όχι πόλεμο, πρέπει να οργανωθούμε και στις δυο πλευρές όλων των συνόρων. Κι αυτό ισχύει για κάθε μορφή ταυτότητας παράλληλα με την εθνική υπηκοότητα. Πρέπει να επιδιώξουμε να διαδώσουμε την αντίσταση στην κυριαρχία σε όλα τα σύνορα – εθνικά, εθνοτικά, θρησκευτικά – υπερβαίνοντας όλες τις μορφές κατασκευασμένης ταυτότητας. Το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να διασφαλίσει την ελευθερία του κουρδικού λαού στην Ροτζάβα θα ήταν μια επανάσταση στην Τουρκία· το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να διασφαλίσει την ελευθερία των ανθρώπων στο Χονγκ Κονγκ θα ήταν μια επανάσταση στην Κίνα· το μόνο πράγμα που

θα μπορούσε να διασφαλίσει την ελευθερία των ανθρώπων στη Συρία, αλλά και αντίστοιχα στις Βαλτικές χώρες, θα ήταν μια επανάσταση στη Ρωσία· το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να διασφαλίσει την ελευθερία των ανθρώπων στο Μεξικό και την Ονδούρες, και ανάλογα επίσης στη Χιλή, θα ήταν μια επανάσταση στις Ηνωμένες Πολιτείες, ακριβώς όπως το μόνο πράγμα που θα μπορούσε να διασφαλίσει την ασφάλεια των Μαύρων σε οποιαδήποτε από αυτές τις χώρες θα ήταν η κατάργηση όλων των διαφορετικών μορφών αστυνόμευσης που διατηρούν τα προνόμια που είναι γνωστά ως “λευκότητα”. Θα πρέπει να εντείνουμε τις προσπάθειές μας να οικοδομήσουμε συνδέσεις κατά μήκος όλων αυτών των χασμάτων μαζί με τις προσπάθειές μας να οικοδομήσουμε την ικανότητα για συλλογική αυτοάμυνα, κατανοώντας αυτά τα δύο πρότζεκτ σαν ένα και το αυτό.

Το κράτος υπερέχει στον συγκεντρωτισμό, την ενσωμάτωση, την υποταγή, τη διαίρεση. Για να έχουμε τις όποιες πιθανότητες εναντίον του, πρέπει να δρούμε σαν μια Λερναία Ύδρα – διασπειρόμενοι, αναπαραγόμενοι, συνδεόμενοι και αυξανόμενοι.

Το παρόν βιβλίο αποτελείται από τις σκέψεις μας πάνω στους αγώνες στους οποίους συμμετείχαμε την προηγούμενη δεκαετία – τις προσπάθειές μας να μάθουμε από τις επιτυχίες και τις αποτυχίες μας, να εντοπίσουμε το πραγματικό πρόβλημα στη ρίζα κάθε κατάστασης, να αξιοποιήσουμε όσο το δυνατόν περισσότερο το τεράστιο δυναμικό μας με τους δικούς μας όρους. Μακάρι να χρησιμεύσει στις δικές σας προσπάθειες να κάνετε το ίδιο.

Όπως έγραψαν κάποιοι από μας στην αλλαγή του αιώνα, όταν ο κόσμος ήταν νέος, ο καλλίτερος λόγος για να είναι κανείς επαναστάτης είναι ότι είναι απλά ένας καλλίτερος τρόπος να ζεις.

Ακολουθεί το “ιστορικό” των διαφόρων περιεχομένων του βιβλίου, κατά ενότητα.

—Αναρχία—

Δημοσιεύσαμε το *To Change Everything* στις αρχές του 2015 σε συνεργασία με συλλογικότητες σε πέντε ηπείρους. Η ιδέα ήταν να προσφέρουμε μια βαθιά εισαγωγή στις αναρχικές ιδέες.

Συνολικά, κυκλοφόρησαν σχεδόν 250.000 τυπωμένα αντίγραφα του *To Change Everything* σε περισσότερες από 30 γλώσσες. Βοηθήσαμε τους εκδότες στη Βραζιλία, την Αργεντινή, τη Ρουμανία και τη Σλοβενία να χρηματοδοτήσουν τις δικές τους έντυπες εκδόσεις. Εκδόσεις στα Αραβικά και τα Φαρσί μοιράστηκαν κατά μήκος της Βαλκανικής διαδρομής στη διάρκεια της λεγόμενης “μεταναστευτικής κρίσης” του 2015· φροντίσαμε επίσης ώστε ομάδες υποστήριξης φυλακισμένων να στείλουν χιλιάδες αντίγραφα σε φυλακισμένους στις ΗΠΑ. Απ’ όσα γνωρίζουμε, φαίνεται ότι είναι το μοναδικό αναρχικό κείμενο που έχει τυπωθεί στα Μαλτέζικα.

—Επαναστατικό Κίνημα—

Αυτή η επιλογή κειμένων συγκεντρώνει πολλά από τα συμπεράσματά μας σχετικά με τις στρατηγικές και την ηθική του κινήματος, συμπεράσματα που έχουν συσσωρευτεί στην πορεία μιας περιόδου που είδε το σχήμα των διαμαρτυριών στις Ηνωμένες Πολιτείες να αλλάζει δραματικά.

Δημοσιεύσαμε το *“The Illegitimacy of Violence, the Violence of Legitimacy”* τον Μάρτιο του 2012, στη διάρκεια της φθίνουσας φάσης του κινήματος *Occupy*, ως απάντηση σε φιλελεύθερους όπως ο Chris Hedges⁷ που επιτέθηκε σε μερικούς από τους συμμετέχοντες στο κίνημα επειδή κάλυπταν την ταυτότητά τους από τα μέσα επιτήρησης και υπερασπίζονταν τους εαυτούς τους από τις αστυνομικές επιθέσεις. Η ρητορική του Hedges εμφανίστηκε αυτολεξεί στο στόμα των αρχών εκείνο τον Μάιο, όταν και έκαναν δηλώσεις στα ΜΜΕ εξηγώντας τις προσπάθειες του FBI να παγιώσει ακτιβιστές στο Κλήβελαντ και το Σικάγο. Οι πολυετείς ποινές φυλάκισης τις οποίες εξέτι-

⁷ Στμ. Christopher Lynn Hedges, Αμερικανός δημοσιογράφος που έχει κερδίσει το βραβείο Πούλιτζερ, Πρεσβυτεριανός ιερέας, συγγραφέας και τηλεοπτικός οικοδεσπότης.

σαν στη συνέχεια αυτοί οι ακτιβιστές δείχνει πόσο χρήσιμος ήταν ο Hedges στις κυβερνητικές προσπάθειες για την καταστολή του κινήματος.

Στην πρώτη επέτειο της απαρχής του κινήματος *Occupy*, αναγκάσαμε τον Hedges να αντιπαρατεθεί με ένα μέλος της συλλογικότητάς μας μπροστά σε χίλια άτομα στην πόλη της Νέας Υόρκης. Φροντίσαμε ώστε η αντιπαράθεση να μεταδοθεί ταυτόχρονα σε ζωντανές προβολές σε ολόκληρη τη χώρα. Αυτό κατέδειξε ότι η προοπτική που ο Hedges προσπαθούσε να απονομιμοποιήσει ήταν πολύ ισχυρή για να σιγήσει. Μόλις δυο χρόνια αργότερα, η εξέγερση στο Φέργκιουσον επιβεβαίωσε πως είχαμε δίκιο να ισχυριζόμαστε ότι, για να είναι αποτελεσματικά, μελλοντικά κινήματα θα πρέπει να είναι συγκρουσιακά και να περιλαμβάνουν την ανωνυμία. Αυτή τη φορά, πολύς κόσμος κατάλαβε γιατί διαδηλωτές φόραγαν μάσκες και μάχονταν με την αστυνομία.

Το *“Breaking with Consensus Reality”* εμφανίστηκε λίγες βδομάδες μετά το *“The Illegitimacy of Violence”*. Ήταν το πρώτο κεφάλαιο του *Terror Incognita*, ενός στοχασμού πάνω στη δυναμική της εξεγερσιακής επιθυμίας – τις δυνάμεις που μπορεί να την κάνουν μεταδοτική ή να εμποδίσουν τη διάδοσή της.

Στα τέλη του 2013, δημοσιεύσαμε το *“After the Crest”*, μια σειρά άρθρων με σκέψεις πάνω στο τι μπορούν να καταφέρουν οι αναρχικοί/ες στη διάρκεια της φθίνουσας φάσης των κοινωνικών κινήματων – ξεκινώντας από την πρόταση ότι, καθώς τα κινήματα τείνουν να έρχονται με πάταγο στην ύπαρξη, περνούν τον περισσότερο χρόνο τους στην παρακμή. Εδώ περιλαμβάνεται μόνο το εισαγωγικό κείμενο. Η ίδια η σειρά περιελάμβανε μελέτη περιπτώσεων από το κίνημα *Occupy* στο *Oakland*, το φοιτητικό κίνημα στο *Μοντρεάλ*, και τη σειρά απεργιών, καταλήψεων και ταραχών που σάρωσαν τη *Βαρκελώνη* μεταξύ του 2010 και του 2012.

Οι εξεγέρσεις ενάντια στην αστυνομία και τη λευκή υπεροχή που ξέσπασαν στη σκηνή του κόσμου με την *εξέγερση* στο Ferguson τον Αύγουστο του 2014 άλλαξαν την ατμόσφαιρα στις Ηνωμένες Πολιτείες και τον τρόπο που ο κόσμος σκέφτεται για τα κινήματα διαμαρτυρίας. Δημοσιεύσαμε το κείμενο *“Why We Don’t Make Demands”* την άνοιξη του 2015, αμέσως μετά την *εξέγερση* στη *Βαλτιμόρη* ως αντίδραση στη δολοφονία του Freddie Gray, που δικαιολογημένα μπορούμε να πούμε ότι είναι το υψηλότερο σημείο των αντιμπατσικών εξεγέρσεων μέχρι τον Μάιο του 2020.

Τα κείμενα *“There’s No Such Thing as Revolutionary Government”* και *“Against the Logic of the Guillotine”* εμφανίστηκαν το 2018 και το 2019, στο μέσο της αντιδραστικής εποχής Τραμπ, όταν μερικοί εξουσιαστές αριστεριστές επιδίωκαν να μιμηθούν την επιτυχία της ακροδεξιάς στην χρήση του λαϊκισμού για την απόκτηση ισχύος.

Το *“We Fight Because We Like It”* εμφανίστηκε νωρίτερα, σε μια άσχημη στιγμή, στις αρχές του 2018, όταν η εποχή Τραμπ μόλις ξεκινούσε, και πολλοί σύντροφοί μας ήταν αντιμέτωποι με την πιθανότητα δεκάδων χρόνων φυλάκισης ως αποτέλεσμα της διαδήλωσης που έλαβε χώρα την ημέρα της ορκωμοσίας του Τραμπ και όταν δεν μας ήταν ακόμα ξεκάθαρο πόσο άσχημα θα μπορούσαν να γίνουν τα πράγματα.

—Αφιμαχίες—

Το *“Music as a Weapon”* αντιπροσωπεύει τις σκέψεις μας πάνω σε δεκαετίες πειραματισμού σχετικά με τη σύνδεση του πανκ αντεργκράουντ με το διεθνές αναρχικό κίνημα. Η πρώτη έκδοση του κειμένου εμφανίστηκε στο ανοιξιάτικο τεύχος του διετούς περιοδικού μας *Rolling Thunder* για το 2009. Αυτή, η ελαφρώς αναθεωρημένη, έκδοση εμφανίστηκε στον ιστότοπό μας στα τέλη του 2018 όταν τελικά, με γκρίνιες, αποφασίσαμε να ψηφιοποιήσουμε *όλη τη μουσική* που είχε κυκλοφορήσει με την ταμπέλα του δισκογραφικού “τμήματος” του *CrimethInc.* από τη δεκαετία του 1990 μέχρι τα πρώτα χρόνια του 21ου αιώνα.

Το *“The Climate is Changing”* εμφανίστηκε πρώτη φορά τον Δεκέμβρη του 2009 στη διάρκεια των διαδηλώσεων έξω από το συνέδριο “COP-15” των Ηνωμένων Εθνών για την κλιματική αλλαγή στην

Κοπεγχάγη. Το συμπεριλάβαμε στο βιβλίο μας *Work*, για τον καπιταλισμό, που έχει επίσης εμφανιστεί *στα Γερμανικά*. Η εκδοχή στην παρούσα συλλογή είναι μια αναθεωρημένη μετάφραση που δεν έχει δημοσιευτεί πιο πριν.

Το “*Accounting for Ourselves*” εμφανίστηκε το 2013. Αντιπροσωπεύει μια άλλη πτυχή των ίδιων συζητήσεων σχετικά με την συναίνεση και την λογοδοσία που παρήγαγαν το “*Breaking with Consensus Reality*”.

Το “*How to Stop the Police from Killing*” εμφανίστηκε την τελευταία μέρα του Μαΐου του 2020, όταν η εξέγερση σε αντίδραση στην δολοφονία του George Floyd άρχισε να εξαπλώνεται σε ολόκληρη τη χώρα. Μια *εκδοχή σε zine* του κειμένου κυκλοφόρησε ευρέως σε διάφορες καταλήψεις και απελευθερωμένες από την αστυνομία ζώνες τον Ιούνιο του 2020.

—Ανταποκρίσεις—

Εκδόσαμε το “*From Germany to Bakur*” στα τέλη του 2015, σε ένα τεταμένο σημείο του αγώνα στην Ροτζάβα και στην Τουρκία ενάντια στο Ισλαμικό Κράτος και το αυταρχικό καθεστώς του Ρε-τσέπ Ταγίπ Ερντογάν. Κατά τραγικό τρόπο, το 2019, αναγκαστήκαμε να δημοσιεύσουμε το “*Remembering Xelil*”, ως εγκώμιο για έναν από τους συνεισφέροντες στην αρχική εκδοχή του κειμένου που σκοτώθηκε στον αγώνα αυτό.

Το “*Surviving the Virus*” και η συνέχειά του “*And After the Virus?*” εμφανίστηκε τον Μάρτιο και τον Απρίλιο του 2020, ως αντίδραση στην άφιξη της πανδημίας COVID-19 και της επιβεβλημένης από το κράτος καραντίνας. Φοβηθήκαμε ότι ο πανικός που προκλήθηκε από την πανδημία θα οδηγούσε τον κόσμο να ασπαστεί αυταρχικές πολιτικές, καθώς θα φανταζόταν ότι ο ισχυρός, από τα πάνω προς τα κάτω, έλεγχος θα ήταν ο μόνος τρόπος αποφυγής μαζικών απωλειών. Αντίθετα, οι κυβερνήσεις κρατών από την Κίνα μέχρι τις Ηνωμένες Πολιτείες τα έκαναν θάλασσα στην αντίδρασή τους στην πανδημία ενώ δίκτυα από τα κάτω σε ολόκληρο τον κόσμο αναδύθηκαν για να οργανώσουν πρότζεκτ αλληλοβοήθειας σύμφωνα με τις αναρχικές αρχές. Προς έκπληξή μας, το “*Surviving the Virus*” έφτασε σε εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους σε 16 διαφορετικές γλώσσες. Προφανώς, ο κόσμος διψούσε για μια αναρχική εναλλακτική.

Τέλος, το “*The Siege of the Third Precinct in Minneapolis*” προσφέρει μια ανάλυση από συμμετέχοντες της ιστορικής επίθεσης στο αστυνομικό τμήμα τον Μάιο του 2020. Το δημοσιεύσαμε στις αρχές Ιουνίου στο απόγειο του κινήματος που αντέδρασε στις δολοφονίες των George Floyd, Breonna Taylor, και αναρίθμητων άλλων Μαύρων. Αντιπροσωπεύει μια απαραίτητη διόρθωση σε μεταγενέστερες φιλελεύθερες μυστικοποιήσεις του κινήματος που επιδιώκουν να συγκαλύψουν τον τρόπο με τον οποίο πολυεθνικές, αποκεντρωμένες, συγκρουσιακές τακτικές ήταν ουσιαστικά στοιχεία στις πιο σημαντικές νίκες του.

Μπορούμε να αγωνιστούμε ενάντια στην αστυνομία και να νικήσουμε. Μπορούμε να οργανώσουμε τα δικά μας μέσα επιβίωσης και να αντιμετωπίσουμε με επιτυχία το κράτος. Μαζί μπορούμε να αδράξουμε το τρομερό ανεκμετάλλευτο δυναμικό μας και να δημιουργήσουμε τις ζωές που αξίζει να ζούμε. Ας μην το ξεχνάμε ποτέ αυτό.